

[Indenrigsministeren.]

Maade, selvfølgelig er de faste Byrder af væsentlig Betydning for Ejendomsværdierne. Men jeg har sagt, at denne Beskatning har ikke den faste Byrdes Karakter. De stærkt stigende Amtsskatter har bevirket en Nedsættelse, en Sænkning af Ejendomsværdierne gennem hele den Periode, hvori denne Stigning er foregaaet, og en mindre Ændring i denne Beskatning, saaledes som det her er tilsigtet, lader sig derfor ikke kapitalisere, lader sig ikke nedfælde i Ejendomsprisen ved Salg, og derfor er Paastanden om, at her er Tale om en Gave til den øjeblikkelige Besidder, uden nogen Realitet. Det er det, jeg i denne Forbindelse har paastaet, og slet ikke det, som det ærede Medlem Hr. Fisker polemiserede imod. Derefter kom det ærede Medlem tilbage til de Procenttal, som Amtsskatterne har udgjort af samtlige direkte Skatter til Stat og Kommune, og sagde: Jeg glæder mig over, at Ministeren nu indrømmer, at tidligere var det 38, og nu er det 24, og det viser altsaa, at Amtsskatterne slet ikke har holdt Maal med alle andre direkte Skatters Stigning, og dermed trækkes Grunden bort under Ministerens Forslag. Jeg maa sige til det ærede Medlem, at det nytter ikke at stikke Hovedet i Busken som Strudsen og saa tro, at man er usynlig, og det nytter heller ikke det ærede Medlem, at han gentager den Fremstilling, han gav af denne Sag i Gaar, den bliver ikke mere Udtryk for Virkeligheden ved denne Gentagelse. Det ærede Medlem burde i Dag have erkendt, at ved Skattelovene af 1903 dalede Tallet: 38 pCt. af samtlige direkte Skatter, ned til 25 pCt., og dér har det staaet fra 1904 og til Dato. Denne Nedgang fra 38 til 24 eller 25 pCt. har med andre Ord ikke noget som helst med den Udvikling, vi paa dette Omraade har gennemløbet i den sidste Menneskealder, at gøre. Men saa er det da ganske besynderligt, at det ærede Medlem bruger det som Grundlag for en Argumentation som den, han her har opstillet. Det, man tværtimod kan lære af disse Tal, er, som jeg har sagt, dette, at Amtsskatterne siden 1903 har holdt Trit med Stigningen i de direkte Skatter til Stat og Kommune, og det, uden at Ejendomsværdierne paa nogen Maade har bevæget sig parallelt med de stigende Indkomster i de forskellige Befolkningslag her i Landet. Det ærede Medlem kommer igen med sin Paastand om de indvundne 2 Mill. Kr. ved at sammenligne Motorafgiften og den Forhøjelse i Vejudgifterne, som har fundet Sted siden 1915—16. Jeg lod det ærede Medlems Paastand, som jo i Virkeligheden er højst

pudsig, staa ved sit eget Værd, da jeg forrige Gang havde Ordet, idet jeg sagde, at disse 2 Mill. Kr. vilde jeg forære ham, han kunde ikke købe en Genstand af den mindste Smule Værdi derfor — jeg husker ikke, hvilken det var, jeg nævnte —, og det kunde jeg med Sindsro gøre, thi det, der er sket siden 1915—16, er, at Vejudgifterne er forhøjet fra 3,6 til 21,6 Mill. Kr. i 1925—26, som er det sidste Aar, for hvilket jeg har de regnskabsmæssige Tal. Det vil sige, der er en Stigning paa 18 Mill. Kr., medens der i samme Tidsrum er en Stigning i Motorafgiften fra Nul til 12—13 Mill. Kr. Det bliver de Tal, som det ærede Medlem kommer til at lade staa fast, og hvor han saa i denne Forbindelse vil anvende sine 2 Mill. Kr., er mig i og for sig ligegyldigt, de er af saa luftig Beskaffenhed, at de vist kan faa Plads hvor som helst. Dernæst sagde det ærede Medlem, at det kunde dog ikke hjælpe, at jeg sammenstillede hans Paastand om, at Vejudgifterne i den kommende Tid vilde være dalende med det socialistiske Krav om 50 Mill. Kr. til Forbedring af Vejene og dermed til Forøgelse af Vejudgifterne. Thi, sagde det ærede Medlem, jeg vidste jo meget godt, at her var det Arbejdsløsheden, som var Aarsagen. Det, som man vilde, var at fremskaffe nyttigt Arbejde. Ja, men hvis Vejene ikke trænger til Grundforbedring udover den, som Amterne normalt kan udføre, eller hvis der ikke trænges til nye Veje, saa forstaar jeg ikke, hvad det ærede Medlem mener med at kalde de Vejarbejder, han vilde have udført, for nyttige Arbejder. Og hvis vi trænger til mere omfattende Vejforbedringer, end der hidtil har kunnet udføres, hvis vi trænger til nye Veje, og det maa vi gøre, naar Socialdemokratiet har kunnet ræsonnere, som det har gjort, og krævet de 50 Mill. Kr., saa spørger jeg, hvilket Grundlag er der saa for det ærede Medlems Formodning om, at Vejudgifterne i den kommende Tid vil falde. Jeg ser ikke andet end, at det ærede Medlem her befinder sig i en sørgelig Strid med sig selv, som jeg godt kan forstaa, at han kan komme i, for den ene Dag har han Brug for det ene Standpunkt, den næste Dag for det andet. Det ærede Medlem har Lov til at indtage dem, ligesom han er Ven med Situationen til, men det ærede Medlem maa ikke forundre sig over, at det for os andre er et højst besynderligt Syn at se ham den ene Dag i een Krigsmaling og den anden Dag i den modsatte Farve.

Det ærede Medlem Hr. Jens Jensens Udtalelse om, hvor det er, disse Skattelet-